Δεν έχω καμιά διάθεση να μειώ σω το αθλητικό κατόρθωμα της Εθνικής ομάδας του ποδοσφαίρου που κατάφερε να προκριθεί σε ένα ακόμα μεγάλο τουρνουά.

Ομολογώ μάλιστα, ότι έτυχε να παρακολουθήσω, μόνον τα τελευταία τριάντα λεπτά της αναμέτρησης, αλλά με αρκετή αγωνία και προσμονή για την επιτυχία. Χάρηκα για την επιτυχία, ενώ αντίθετα αν η Εθνική δεν θα ταξίδευε στο Ρίο δεν θα μου ήταν ευχάριστο.

Αισθάνομαι όμως και ένα είδος υπερβολής.

Κατ' αρχήν στην αποτίμηση της αθλητικής επιτυχίας. Οι αντίπαλοι της Εθνικής μας στον όμιλο, ήταν η Βοσνία Ερζεγοβίνη, το Λιχτενστάιν, η Λετονία, η Σλοβακία, και η Λετονία. Τίποτα σπουδαίο, μολοντούτο υπερηφανευόμαστε ότι τερματίσαμε δεύτεροι, με μια μόνο ήττα από τους πρώτους Βόσνιους από τους οποίους μάλιστα στο Bilino Polje, εισπράξαμε και μια τριάρα, ενώ αντίθετα στο Γ. Καραϊσκάκης μας υποχρέωσαν σε ισοπαλία. Η υψηλή θέση που διατηρούμε από την απρόσμενη κατάκτηση του euro 2004, μας εξασφαλίζει θέση στο γκρουπ των ισχυρών και μοιραία αντιμετωπίζουμε συγκροτήματα κατώτερης δυναμικότητας. Παρ' όλα αυτά, σκοράραμε μόλις 12 γκολ σε 10 αγώνες που σε σύγκριση με τα 25 της πρώτης Βοσνίας – Ερζεγοβίνης, ή τα 10 της πέμπτης

Λετονίας είναι προφανώς λίγα.

Η δεύτερη υπερβολή έρχεται από την δημοσιογραφική προβολή του επιτεύγματος. Η επιτυχία του αντιπροσωπευτικού συγκροτήματος σε τίποτα δεν πρόκειται να βελτιώσει την θέση του μεγαλύτερου τμήματος της πολύπαθης μνημονιακής κοινωνίας. Όπως επίσης σε τίποτα δεν θα βελτιώσει τη δεινή θέση της Ελλάδας, που έχει χάσει τόσο την πιστότητα της όσο και την ανεξαρτησία της στη λήψη αποφάσεων που την αφορούν. Θα παραμείνουμε παρίες, και επαίτες της Ευρώπης, θα παραμείνουμε θύματα μιας κυβέρνησης δέσμιας ενός πελώριου και αναποτελεσματικού δημόσιου τομέα, η οποία θα εξακολουθεί να μας τροφοδοτεί με παραμύθια για πνευματικά καθυστερημένους περί ιστοριών επιτυχίας, περί εξόδου από την κρίση και άλλα τινά.

Ας χαρούμε λοιπόν στο σωστό μέτρο την πρόκριση στο Μουντιάλ της Βραζιλίας, αλλά ας μην πιστέψουμε ότι θα αλλάξει σε κάτι τη ζωή μας. Τη ζωή κάποιων παικτών, μάνατζερς, παραγόντων ίσως. Των υπολοίπων Ελλήνων σε τίποτα, αν εξαιρεθούν κάποιες, ενδεχομένως, ώρες ξενυχτιού το επόμενο καλοκαίρι.